

“Els artistes tenim molt d’ego, però els polítics... déu-n’hi-do!”

El cantant de Sabadell presenta el seu 22è disc aquest mes d’agost a Roses, Santa Susanna, Tarragona i Cap Roig

“La música et pot transportar a Itàlia, als temps en què estaves a la teva habitació a cals pares... És un poder meravellós!”

Sergio Dalma va publicar ‘Sonríe porque estás en la foto’ a finals del 2023 VÍCTOR SALVADOR.

Amb residència des de fa uns anys al Baix Empordà després d’haver viscut quasi trenta anys a Madrid, Sergio Dalma (Sabadell, 1964) actuarà aquest mes d’agost a Roses (Sons del Món, 3), Santa Susanna (Mar d’Estiu, 6; l’escenari es trasllada al Torrentó de Can Gelat), Tarragona (10) i Cap Roig (11), on presentarà Sonríe porque estás en la foto (Sony), publicat a finals de l’any passat.

Creu que influeix viure en un poble de l’Empordà i no a Madrid, en la música que fa?I tant! Ara arribo als bolos, o a Madrid, i em diuen: “Ostres, nen, vens amb una tranquil·litat...” El que abans em semblava normal, que és el ritme amb què es viu a les grans ciutats, ara ja no m’ho sembla tant...Aquest 2024 complirà 60 anys i en farà 35 del seu debut. Els números rodons l’empenyen a fer balanços?M’agrada fer-los de tant en tant, els balanços, no necessàriament quan hi ha alguna efemèride. Mirar enrere m’ajuda a veure si vaig ben encaminat i a recordar d’on vinc. O a tenir clar, si més no, el que m’agradaria fer i, sobretot, el que no. Sempre penso

que he cantat en espais que, quan vaig començar amb les orquestres, no m’hauria imaginat mai que hi acabaria actuant...Com es veu, amb 60 anys, els artistes que comencen?És inevitable notar una certa llunyania generacional... Veus tots aquests joves que surten dels talent shows i es volen menjar el món i hi perceps aquella ingenuïtat de no conèixer l’entramat de la indústria musical. A mesura que van passant anys, discos i bolos, es van tenint les coses una mica més clares, però és important no perdre la il·lusió. A mi, després de tot aquest temps, encara m’il·lusiona agafar un tren a Madrid i ficar-me en una furgó amb els músics. Crec que és un bon senyal. Però, és clar, després vas a gales de premis i t’adones que ets el més gran!Considera que ara les cançons, els discos, tenen una vida més efímera?Sí. Generes una notícia, fas molt d’enrenou, però al cap de cinc minuts ja n’apareix una altra i de la teva ja no se’n recorda ningú. La gent té tendència a oblidar molt ràpid, en la música i en tot. És per això, doncs, que tenir una sèrie de cançons en allò que se’n diu la “memòria col·lectiva” i que la gent te les continui demanant als concerts, em fa sentir un privilegiat.Quan es va adonar que existia allò que molts defineixen com l’“estil Dalma”? Hi ha, fins i tot, productors que els ho diuen als cantants: “Grava-ho a l’estil Dalma, això!”.[Riu] Quan ho gravo ho dic molt jo, això també: “Però sona a Dalma o no sona a Dalma, això què hem fet?” Si hagués cantat, per exemple, en anglès no crec que se’m comparés amb aquells italians de veu trencada i no sé si aquest estil existiria, però, sigui com sigui, sempre he intentat que hi fos, aquest estil. M’agrada que la gent escolti la ràdio, o YouTube, és igual, i ràpidament identifiqui una determinada veu. Crec que avui, això, continua sent una cosa molt important.S’hi escoltava molta música italiana, a cals Capdevila de Sabadell? Quan era petit, és clar.Oh, i tant! La meva mare sobretot. Adriano Celentano, Ricardo Cocciante, Umberto Tozzi... En aquella època, a diferència d’ara, a la ràdio sonaven moltes cançons italianes i franceses. Qui havia guanyat a San Remo, al cap de pocs dies ja tenia la seva cançó traduïda al castellà sonant a la

ràdio. 'Via Dalma' (2011), el disc en què més obertament reivindicava aquest llegat, pràcticament va relançar la seva carrera. Sí, i mai no m'ho hauria imaginat. Volia només fer aquelles cançons a la meua manera, jo... El seu disc anterior parlava d'alegria i aquest últim, de somriures. Estem vivint moments molt estranys. Veus les notícies i hi ha tanta negativitat... La música, el teatre, un bon sopar amb amics, poden ser grans escapadòries. La música et pot transportar a Itàlia, als temps en què estaves a la teua habitació a cals pares, recordar-te una persona... És un poder meravellós! La intel·ligència artificial el tindrà mai, aquest poder? Ho dubto molt. Segur que podrà imitar a la perfecció una determinada veu, però quant a interpretació, quant a emoció..., no ho crec. En tot cas, segons com s'utilitzi, pot anar molt bé o molt malament, i això espanta. Incloure una cançó en català en cada disc que fa, s'ha convertit ja en una tradició. Ho vull entendre com una cosa ben normal. L'altre dia érem a la Corunya i va venir un grup de gent, que era de Sevilla, i em van dir: "Oye, ¿por qué no has tocado 'He tocat el cel'?" I això m'agrada. Un disc sencer en català, en la companyia discogràfica on soc ara, costa que me'l deixin fer, però m'agrada que almenys això de fer sempre una cançó en català s'hagi normalitzat. Com veu el país? Veig un gran desencís respecte als polítics. No només a Catalunya, sinó a tot arreu. I no hi veig una solució imminent, la qual cosa em preocupa. Van passant els anys, jo ara soc avi..., i penses: "Què els deixarem, a tots aquests que venen?" Els artistes tenim molt d'ego, però els polítics... déu-n'hi-do! Però soc optimista, com es veu en els meus discos, i desitjo que surti una nova generació de polítics amb les coses molt més clares. Sovint ha dit que no és dels que voldrien morir a l'escenari. No, la vida de músic ja és prou llarga. Arriba un moment en què un cantant ha de saber deixar-ho. Un guitarrista potser és diferent, però un cantant ha de saber veure quan és el moment i no deixar que sigui el públic el que un dia et digui que ja n'hi ha prou.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 30-07-2024, Pàgina 4

-El Punt Avui. Nacional 30-07-2024, Pàgina 4

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2443784-els-artistes-tenim-molt-d-ego-pero-els-politics-deu-n-hi-do.html>